

Arrest

nr. 86 838 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 2 april 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat K. WILLEMS en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 maart 2003 huwt verzoekster met de heer R.S. van Joegoslavische nationaliteit.

Verzoekster wordt in het bezit gesteld van een visum voor gezinshereniging en komt op 3 maart 2005 in het Rijk aan.

Op 22 december 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoekster een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging in bij de Raad van State. Op 16 januari 2006 bij arrest nr. 153.768 wordt de vordering verworpen. Het annulatieberoep tegen de beslissing wordt op 16 maart 2010 bij arrest nr. 201.918 door de Raad van State verworpen.

Op 16 september 2011 meldt verzoekster zich bij het gemeentebestuur te Oostende en vraagt met toepassing van artikel 12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) om een inschrijving. Aan verzoekster wordt een bijlage 15bis afgegeven.

Op 16 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 2 april 2012 ingetrokken.

Op 2 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 april 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 26§ 4, 26 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen 1,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Servië

Geboortedatum: (...)1969

Geboorteplaats: Belgrado

Verblijvende tel verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet of niet meer aan de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §1, 1°):

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat er geen voldoende bestaansmiddelen zijn.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarde van artikelen 10 §2. De bedoelde vreemdeling kan het bewijs niet aanbrengen dat zij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat zij ten laste valt van de openbare overheden.

Trouwens deze stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in 10, §2, vierde lid, moeten tenminste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, 1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. (artikel 10, paragraaf 5) De sollicitatiebrieven die betrokkene aanbrengt zijn standaardbrieven, allemaal handmatig voorzien van een datum. Deze brieven zouden verstuurd zijn op 05.11.2010, er is echter geen bewijs dat ze effectief verstuurd werden.

Trouwens, sollicitatiebrieven verstuurd in 2010 vormen geen bewijs dat de echtgenoot van betrokkene heden actief op zoek is naar werk. De afdrukken van werkaanbiedingen op het internet vormen eveneens geen afdoende bewijs dat de echtgenoot van betrokkene effectief actief op zoek is naar werk.

Betrokkene legt een inschrijvingsbewijs en een PWA -arbeidsovereenkomst bestemd voor de PWA -werknemer over dd 10.08.2011. Uit dit document kan echter niet opgemaakt worden dat er effectief PWA -activiteiten uitgevoerd werden.

Op 17.01.2012 werd door onze dienst bewijzen aan betrokkene gevraagd dat zij of haar echtgenoot actief op zoek is naar werk, waarna betrokkene een inschrijvingsbewijs bij uitzendkantoor Randstad gedateerd 23.01.2012 overhandigd. Uit het ganse aanbod van documenten kan zodoende niet besloten worden dat de echtgenoot betrokkene actief op zoek is naar werk.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10 en 62 van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Een eerste middel wordt geput uit de afwezigheid van een behoeftanalyse, waardoor de bestreden beslissing noch materieel, noch formeel afdoende gemotiveerd is.

De bestreden beslissing beperkt zich tot de loutere vaststelling dat verzoekende partij en haar echtgenoot onvoldoende inkomsten hebben, maar onderzoekt op geen enkele wijze welke behoeften het gezin heeft en of zij effectief over onvoldoende inkomsten beschikken in het licht van die behoeften. Nochtans is de Dienst voor Vreemdelingenzaken wel degelijk verplicht om een dergelijke behoefteanalyse te maken krachtens art. 10 Vw.

Het uitblijven van een behoefteanalyse, heeft ertoe geleid dat essentiële elementen in deze zaak niet aan het onderzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken onderworpen zijn en dat verwerende partij de beslissing van 2 april 2012 bijgevolg niet afdoende heeft gemotiveerd.

Indien verwerende partij tot een volwaardig onderzoek was overgegaan, had zij ontdekt dat verzoekende partij een hoger opgeleide vrouw is, die - naast het Servisch - tevens het Duits en het Engels beheerst en - ondanks haar relatief korte verblijf in België - reeds vrij vlot Nederlands spreekt.

Zij heeft nog nooit beroep gedaan op de sociale zekerheid. Toen zij in 2005 naar België kwam, heeft zij onmiddellijk werk gevonden in de horeca, gelet op haar talenkennis, zoals ook blijkt uit het administratief dossier.

Na haar vrijwillige terugkeer naar Servië, heeft zij daar opnieuw onmiddellijk werk gevonden bij het Servische Parlement. Verzoekende partij werd verkozen tot vice-president van de Democratisch linkse Roma-partij en oefende een speciale functie als gezant uit in verband met de gezondheidsproblematiek van de Roma's.

Verzoekende partij heeft haar sociaal en politiek engagement niet opgeborgen na haar terugkeer naar België, en wordt voor de toekomst genoemd om te zetelen in de Belgische Roma-raad.

Zowel haar talenkennis, haar intellect als haar ervaring met verantwoordelijkheidsfuncties, maken dat verzoekende partij volledig op eigen benen kan staan in België en in haar eigen behoefte zal kunnen voorzien, ook op lange termijn.

Die mening was overigens ook de gemeente van Oostende toegedaan, die op 16 september 2011 een positief advies heeft gegeven en de bestaansmiddelen van verzoekende partij en haar echtgenoot wel degelijk als "voldoende" bestempelde, zoals blijkt uit bijlage 20, inlichtingenblad C uit het dossier van verwerende partij.

In die zin is haar vroegere werkervaring in België (het restaurant in Oostende) typerend, aangezien de restaurantuitbater bereid is om verzoekende partij onmiddellijk opnieuw in dienst te nemen, van zodra zij een geldig verblijfsrecht heeft, zelfs al zou dat maar voor korte duur zijn. De referenties van het desbetreffende restaurant wordt door verzoekende partij dan ook bijgebracht ter controle (stuk 5).

Naast de aangehaalde schending van art. 10 Vreemdelingenwet, dient ook de schending van de motiveringsplicht worden opgeworpen. Al de bovenstaande gegevens ontbreken in de motivering van de bestreden beslissing. Zij zijn nochtans essentieel in de afweging naar de voldoende bestaansmiddelen van verzoekende partij en haar echtgenoot. Het gebrek om afdoende onderzoek te voeren krachtens art. 10 VW. resulteert bijgevolg noodzakelijkerwijze in een gebrek in de motiveringsplicht van verwerende partij in het licht van art. 62 VW. en art. 2 en 3 van de Wet Motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing op grond van het eerste middel te worden vernietigd."

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 11, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat niet op afdoende wijze is aangetoond te voldoen aan de opgenomen voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De te vervoegen vreemdeling beschikt niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Verzoekster betoogt dat er geen behoefteanalyse is gebeurd en er bijgevolg geen rekening is gehouden met het feit dat zij een hoger opgeleide vrouw is, zij een talenkennis heeft, zij nooit beroep heeft gedaan

op de sociale zekerheid, zij in 2005 onmiddellijk werk vond in de horecasector en opnieuw aan de slag zou kunnen in dit restaurant indien zij over een geldig verblijfsrecht beschikt en dat zij beschikt over een positief advies van de gemeente.

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

{..}

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

{..}

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

{..}

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Uit voorgaande bepalingen volgt dat verzoekster onder andere moet aantonen dat haar echtgenoot over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent

van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Blijkens het dossier legt verzoekster sollicitatiebrieven van haar echtgenoot voor, afdrukken van werkaanbiedingen, een inschrijvingsbewijs en een PWA-arbeidsovereenkomst van 10 augustus 2011. Verweerder stelt aldus vast dat verzoekster of haar echtgenoot niet over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Verzoekster stelt terecht dat haar aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch kan worden geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 10, § 2 en artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 10ter, § 2 van de Vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de in België verblijvende vreemdeling en verzoekster over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij schrijven van 17 januari 2012 werd uitgenodigd om bewijzen voor te leggen dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk. Verzoekster legt vervolgens een inschrijvingsbewijs bij uitzendkantoor Randstad gedateerd op 23 januari 2012 voor.

Waar verweerder vaststelt dat de sollicitatiebrieven allen dateren van het jaar 2010, de afdrukken van de werkaanbiedingen op het internet geen afdoende bewijs vormen, uit de arbeidsovereenkomst bestemd voor de PWA niet blijkt dat er effectief PWA-activiteiten werden uitgevoerd en verzoeksters echtgenoot op 23 januari 2012 is ingeschreven bij een uitzendkantoor concludeert verweerder niet op kennelijk onredelijke wijze dat *“uit het ganse aanbod van documenten”* niet kan worden besloten dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk. Verweerder heeft aldus weldegelijk een *“behoefte-analyse”* uitgevoerd en vastgesteld dat verzoekster geen bewijzen heeft voorgelegd over stabiele en toereikende bestaansmiddelen te beschikken en heeft geoordeeld dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat haar echtgenoot heden actief op zoek is naar werk. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar het feit dat zij een hoger opgeleide vrouw is, zij een talenkennis heeft, zij nooit beroep heeft gedaan op de sociale zekerheid, zij in 2005 onmiddellijk werk vond in de horecasector en opnieuw aan de slag zou kunnen in dit restaurant indien zij over een geldig verblijfsrecht beschikt en verwijst naar een positief advies van de gemeente, weerlegt zij de motieven in de bestreden beslissing niet en doet zij geen afbreuk aan de correcte vaststellingen in de beslissing. Verzoekster toont met deze elementen niet aan dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt of heden actief op zoek is naar werk. Een schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 11 en 62 van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Onvoldoende onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken naar de aard en de hechtheid van de gezinsband van het gezinslid en de gezinshereniger, de duur van het verblijf van het gezinslid in België en het bestaan van familiale-, culturele of sociale banden met het land van herkomst

Schending van art. 11 VW., art. 62 VW. juncto de art. 2 en 3 van de Wet Motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

Wanneer de Dienst voor Vreemdelingenzaken het verblijfsrecht wil weigeren moet het steeds rekening houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van het gezinslid en de gezinshereniger, de duur van het verblijf van het gezinslid in België en het bestaan van familiale-, culturele of sociale banden met het land van herkomst.

In de bestreden beslissing gaat verwerende partij echter op geen enkele manier over tot een dergelijk onderzoek. Integendeel, verwerende partij beperkt zich tot de loutere verklaring dat verzoekende partij en haar echtgenoot over onvoldoende bestaansmiddelen beschikken en onvoldoende moeite doen tot het vinden van werk. Zoals uit het hierboven ontwikkelde middel bleek, steunt die verklaring echter geenszins op een afdoende onderzoek en geeft zij geen correct beeld van de reële economische situatie van verzoekende partij en haar echtgenoot.

Verwerende partij heeft eveneens nagelaten heeft om het ruimere kader, zijnde de gezinsband, de band met België en de band met Servië te onderzoeken.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij en haar echtgenoot ondertussen reeds negen jaar gehuwd zijn en bijgevolg een stabiel huwelijk hebben, waarbinnen de zoon van verzoekende partij steeds door haar echtgenoot als zijn eigen zoon is beschouwd en opgevoed.

De echtgenoot van verzoekende partij woont al meer dan negen jaar in België, en heeft zijn hele leven in dit land uitgebouwd. Al zijn sociale contacten zijn inmiddels in de Belgische kuststreek gevestigd en de echtgenoot van verzoekende partij heeft geen reële band meer met zijn herkomstland.

Ook verzoekende partij beschouwt België en in het bijzonder de Belgische kuststreek als haar nieuwe thuisland. Zij komt reeds in België sinds 2003, stapte in Oostende in het huwelijksbootje, beschikt ondertussen over een goede basiskennis van het Nederlands, beschikt over een Belgisch rijbewijs, heeft Belgische werkervaring in de horeca waar zij opnieuw aan de slag kan van zodra zij een geldig verblijfsdocument heeft, heeft samen met haar echtgenoot een uitgebreid sociaal leven opgebouwd in zowel Oostende als Nieuwpoort en leverde bijgevolg alle mogelijke inspanningen om zich in België te integreren.

Nu de zoon van verzoekende partij hogere studies gaat aanvatten en het ouderlijke huis verlaat, is er geen nauwe band meer tussen verzoekende partij en haar geboorteland Servië.

Verzoekende partij heeft het recht om samen te wonen met haar man, en kan niet gedwongen worden om op haar eentje te blijven wonen in haar geboorteland, terwijl haar echtgenoot in België verblijft en verzoekende partij sinds 2003 alle mogelijke moeite gedaan heeft om te integreren in het nieuwe thuisland van haar echtgenoot. Het feit dat zij - ondanks haar terugkeer naar Servië - de Nederlandse taal is blijven leren is typerend voor het feit dat het werkelijke centrum van haar belangen steeds in België is blijven liggen, bij haar echtgenoot. In dat opzicht heeft verzoekende partij haar mandaat in het Servische Parlement ook ter beschikking gesteld omwille van de beoogde fysieke hereniging met haar echtgenoot. Met haar mogelijke benoeming in de Belgische Roma-raad heeft zij ook haar sociale en politieke engagement naar België verhuisd. De enige reden dat verzoekende partij langdurig opnieuw in Servië heeft gewoond, was het belang van haar zoon, namelijk om de schoolgang van haar zoon niet opnieuw te onderbreken, gelet op diens toenmalige precaire medische situatie. Nu die motivering wegvalt, ligt haar gezinsleven, haar sociale leven en haar politieke toekomst in België, waar ze dit alles wil uitbouwen samen met haar echtgenoot met wie ze al negen jaar gehuwd is.

Naast de aangehaalde schending van art. 11 Vreemdelingenwet, dient tevens de schending van de motiveringsplicht worden opgeworpen. De bestreden beslissing die het bevel bevat om het grondgebied te verlaten, die geen rekening houdt met bovenstaande elementen en hiervoor bijgevolg geen motivering geeft, schendt immers noodzakelijkerwijze de motiveringsplicht, zoals opgelegd door art. 62 Vw. juncto de art. 2 en 3 van de Wet Motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing op grond van het tweede middel te worden vernietigd."

2.4 De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 11, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel bepaalt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan de voorwaarden van artikel 10;"

Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat verweerder op kennelijk redelijke wijze heeft geconcludeerd dat verzoekster niet voldoet aan de in artikel 10, § 2 opgenomen voorwaarden betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Evenmin heeft verzoekster aangetoond dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk. Verzoekster toont niet aan dat verweerder op onrechtmatige wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 11, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de "aard en de hechtheid van de gezinsband van het gezinslid en de gezinshereniger, de duur van het verblijf van het gezinslid in België en het bestaan van familiale-, culturele of sociale banden met het land van herkomst" en aldus doelt op de toepassing van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet waarin wordt bepaald: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", mist haar grief juridische grondslag. De bestreden beslissing betreft een "weigering van verblijf" omdat verzoekster niet of niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 zoals voorgeschreven in artikel 11, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in

een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven: (...)". In casu is verzoekster niet toegelaten tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en betreft de bestreden beslissing geenszins een 'beëindiging' van een verblijfsrecht. In tegendeel de beslissing betreft een weigering tot toekenning van een verblijfsrecht. Waar verzoekster aldus stelt dat er geen rekening is gehouden met de gezinsband en andere elementen mist haar grief juridische grondslag nu verweerder met toepassing van artikel 11, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet met deze elementen geen rekening moet houden. Slechts bij een beëindiging van het verblijfsrecht dient verweerder met deze elementen rekening te houden. Verweerder dient aldus betreffende deze elementen niet te motiveren, nu verzoekster geen verblijfsrecht had en de bestreden beslissing geen beëindiging betreft van haar verblijfsrecht doch een weigering tot het toekennen van een verblijfsrecht.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5. In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Zoals reeds gesteld, zijn verzoekende partij en haar echtgenoot ondertussen reeds negen jaar gehuwd en hebben zij bijgevolg een stabiel huwelijk, waarbinnen de zoon van verzoekende partij steeds door haar echtgenoot als zijn eigen zoon is beschouwd en opgevoed.

Op grond van art. 8 EVRM heeft verzoekende partij een recht op gezinsleven met haar echtgenoot. Beperkingen aan dit fundamenteel mensen recht zijn aan strikte voorwaarden onderworpen. Het noodzakelijkheids criterium uit art. 8 EVRM houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig moet zijn aan het wettig doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonst dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven.

Door de gezinshereniging te weigeren, zonder zelfs maar de minste vorm van onderzoek te voeren naar enerzijds het gezinsleven van verzoekende partij, anderzijds de reële economische situatie van verzoekende partij en haar echtgenoot, blijft verwerende partij schromelijk in gebreke om de op haar rustende verplichtingen in het licht van art. 8 EVRM te voldoen.

De beslissing om gezinshereniging te weigeren op grond van een dermate onvolledig onderzoek, voldoet niet aan de voorwaarden die bij wet (meer bepaald art. 10 en 11 Vw., gelezen in samenhang met art. 8 EVRM) gesteld zijn voor de weigering van gezinshereniging en schendt art. 8 EVRM."

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster betoogt *in casu* dat zij reeds negen jaar gehuwd is met de in België verblijvende vreemdeling en dat zij een “*stabiel huwelijk*” heeft waarbinnen haar zoon door haar echtgenoot “*als zijn eigen zoon*” wordt beschouwd en opgevoed.

Voor zover kan worden aangenomen dat verzoekster een gezinsleven leidt met haar in België verblijvende echtgenoot, herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, *in casu* voorwaarden voor de erkenning van een verblijfsrecht als huwelijkspartner van de in België verblijvende vreemdeling. Blijkens de bespreking onder het eerste middel wordt op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat verzoekster de voorwaarden voor de erkenning van haar verblijfsrecht niet vervult. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM door de toepassing van de nationaal-rechtelijke verblijfswetgeving moet worden beoordeeld rekening houdend met het algemeen belang van de staat ten opzichte van het individueel belang van de vreemdeling. Verzoekster die volgens haar eigen verklaring sinds mei 2011 haar echtgenoot terug heeft vervoegd, toont met haar betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar familiaal leven die *in se* erin bestaat om bij haar echtgenoot te blijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en dat deze dienen te primeren op de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. De bestreden beslissing leidt er niet toe dat verzoekster voorgoed gescheiden wordt van haar echtgenoot. Zij zal enkel tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst in afwachting te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden houdt als dusdanig geen schending in van artikel 8 van het EVRM (*cf.* RvS 21 december 2007, nr. 1790 (c)). Evenmin toont verzoekster aan dat zij haar gezinsleven met haar echtgenoot niet kan verderzetten in haar land van herkomst.

Verzoekster lijkt van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat aangezien zij van mening is dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan. Zij stelt dat uit de bestreden beslissing geen onderzoek blijkt over haar gezinsleven en reële economische situatie. Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991, noch het door verzoekster aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvatten evenwel een dergelijke motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

2.7. In het vierde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10, 11 en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Een vierde middel wordt geput uit het feit dat de echtgenoot van verzoekende partij wel degelijk voldoende inspanningen gedaan heeft om werk te vinden.

Uit het administratieve dossier blijkt dat de echtgenoot van verzoekende partij verschillende sollicitatiebrieven heeft uitgestuurd. De bestreden beslissing verwijt aan de echtgenoot van verzoekende partij ten onrechte dat hij “standaardbrieven” heeft uitgestuurd. Hoewel verzoekende partij inmiddels het Nederlands al relatief goed beheerst, greep hij inderdaad terug naar standaardbrieven om zeker te zijn van de correctheid van de uitgestuurde brieven. Daaruit blijkt echter geenszins dat de echtgenoot van verzoekende partij geen moeite zou doen om te solliciteren. Integendeel, daaruit blijkt enkel dat de echtgenoot van verzoekende partij geen fouten tegen het Nederlands wilde maken, en ten dien einde op zoek is gegaan naar modelbrieven, wat overigens een zeer courante praktijk is. Quasi elke internetsite die zich richt op werkzoekenden biedt modellen aan voor sollicitatiebrieven en curricula vitae, zodat het gebruik hiervan moeilijk kwalijk genomen kan worden aan de echtgenoot van verzoekende partij.

De bestreden beslissing motiveert de weigering verder met het feit dat de uitgestuurde brieven slechts een handgeschreven datum bevatten, zijnde 5 november 2010, zodat er geen bewijs is dat zij effectief verstuurd werden. Van de echtgenoot van verzoekende partij kan nochtans moeilijk verwacht worden dat hij sollicitatiebrieven via een aangetekend schrijven zou versturen?

De afgeprinte vacatures die het administratief dossier bevat, betreffen trouwens eveneens vacatures van eind 2010, zodat het geen twijfel lijdt dat de echtgenoot van verzoekende partij actief op zoek was naar werk en dat de voorgelegde sollicitatiebrieven daadwerkelijk verstuurd werden.

Overigens blijkt uit het dossier van verwerende partij eveneens dat de echtgenoot van verzoekende partij op dit ogenblik een opleiding tot mecaniciens aan het volgens is, onder begeleiding van de VDAB, zodat de werkbereidheid van de echtgenoot van verzoekende partij en zijn actieve zoektocht naar werk, niet in twijfel kan worden getrokken.

De echtgenoot van verzoekende partij beschikt verder over een inschrijvingsbewijs en een PW-arbeidsovereenkomst dd. 10 augustus 2011, met het oog op het verrichten van “klusjes, tuinonderhoud, folderverdeling en vervoer”, zoals blijkt uit het administratief dossier van verwerende partij. Bovendien is hij ingeschreven bij Randstad dd. 23 januari 2012, zoals tevens blijkt uit het administratief dossier van verwerende partij, en is hij op dit ogenblik nog steeds actief aan het solliciteren (stuk 6).

Bijgevolg vermocht verwerende partij op grond van de aangehaalde redenen niet rechtsgeldig beslissen dat de echtgenoot van verzoekende partij onvoldoende inspanningen gedaan heeft om werk te vinden. Noch het feit dat hij standaardbrieven verstuurt, noch het feit dat hij slechts over een handgeschreven datum beschikt op die brieven, volstaan om te beslissing van verwerende partij te gronden.

Uit het geheel van de feiten in dit dossier blijkt met andere woorden dat de echtgenoot van verzoekende partij consequent de nodige stappen heeft gezet om werk te vinden.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de artikelen 10 en 11 Vw. en schendt tevens de materiële en formele motiveringsplicht, zodat de bestreden beslissing op grond van dit vierde middel dient te worden vernietigd.”

2.8. Verzoekster poogt in haar vierde middel de motivering in verband met de inspanningen van haar echtgenoot te weerleggen, waaruit blijkt dat zij eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en het middel dan ook verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Vooreerst merkt de Raad op dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om erkenning van haar verblijfsrecht als gezinshereniger, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar verzoekster stelt dat haar echtgenoot naar standaardbrieven greep “om zeker te zijn van de correctheid van de uitgestuurde brieven”, weerlegt zij niet het motief waarin verweerder vaststelt dat de sollicitatiebrieven “standaardbrieven” zijn. Waar zij vervolgens stelt dat “moeilijk verwacht” kan worden dat haar echtgenoot de sollicitatiebrieven “via een aangetekend schrijven zou versturen”, weerlegt zij evenmin het motief in de beslissing waarin verweerder vaststelt dat de brieven handmatig voorzien zijn van een datum en zouden verstuurd zijn op 5 november 2010 doch er geen bewijs is dat ze effectief verstuurd werden. Verzoekster stelt vervolgens dat er eveneens “afgeprinte vacatures” zijn voorgelegd van “eind 2010” doch weerlegt met deze grief evenmin het motief dat de sollicitatiebrieven verstuurd in 2010 geen bewijs vormen dat haar echtgenoot ‘heden’ actief op zoek is naar werk. Waar verzoekster verwijst naar de opleiding tot mecaniciens van haar echtgenoot merkt de Raad op dat uit de stukken van

het administratief dossier geen bewijs van opleiding blijkt. Het dossier bevat een brief “aanvraag voor het bekomen van het Ervaringsbewijs voor Mecaniciens” van de VDAB doch bevat geen bewijs van “opleiding tot mecaniciens”. Verder wijst verzoekster naar de PW-arbeidsovereenkomst en de inschrijving bij Randstad. Verweerder oordeelt evenwel dat uit het “ganse aanbod” van documenten niet kan worden besloten dat haar echtgenoot heden actief op zoek is naar werk. Verzoekster die het niet eens is met het oordeel van verweerder weerlegt evenwel niet de motieven. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder op correcte wijze de toepasselijke wetgeving heeft toegepast. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Het feit dat verzoekster het niet eens is met het oordeel van de door haar voorgelegde stukken volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

Het vierde middel is ongegrond.

2.9. In het vijfde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10, 11 en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het vijfde middel zet verzoekster het volgende uiteen:

*“Verzoekende partij is volledig in staat in haar eigen onderhoud te voorzien
Schending van art. 10 en 11 Vw., gekoppeld aan art. 62 Vw. juncto de art. 2 en 3 van de Wet Motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991.
Verzoekende partij is een hoger opgeleide vrouw, die naast het Servisch ook de basis van het Nederlands en het Engels beheerst, alsook een mondje Duits spreekt.
Zij heeft nog nooit beroep gedaan op de sociale zekerheid. Toen zij in 2005 naar België kwam, heeft zij onmiddellijk werk gevonden in de horeca, gelet op haar talenkennis.
Na haar gedwongen terugkeer naar Servië, heeft zij daar opnieuw onmiddellijk werk gevonden bij het Servische Parlement.
Zij had gepland om ook na haar terugkeer in België onmiddellijk aan de slag te kunnen, gelet op haar ervaring en talenkennis. Met een precair verblijfsrecht, bleek dit echter moeilijker dan verwacht.
Verzoekende partij kan evenwel deze zomer in het hoogseizoen opnieuw aan de slag in de horeca in haar vroegere plaats van tewerkstelling, waarvan verzoekende partij de referentie aanbrengt ter controle (stuk 5), van zodra verzoekende partij over geldige verblijfsdocumenten beschikt.
Uit het dossier blijkt dus dat verzoekende partij nooit beroep heeft gedaan op de sociale zekerheid en ook in de toekomst niet ten laste zal vallen van de sociale zekerheid, zodat aan de voorwaarden van art. 11, §1, 10 juncto art. 10 van de vreemdelingenwet niet voldaan is.
Bijgevolg kon verwerende partij niet rechtsgeldig het verblijf van verzoekende partij weigeren en dient de bestreden beslissing op grond van het tweede middel te worden vernietigd.”*

2.10. Waar verzoekster de motieven betwist en betoogt dat zij nooit beroep heeft gedaan op de sociale zekerheid en ook in de toekomst niet ten laste zal vallen van de sociale zekerheid en aldus voldoet aan de voorwaarden opgenomen in artikel 11, § 1, 1° juncto artikel 10 van de Vreemdelingenwet, voert zij opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Waar verzoekster verwijst naar stuk 5 (visitekaartje) van de horeca waarin zij, naar eigen zeggen, in het hoogseizoen aan de slag zal kunnen, naar haar hogere opleiding, haar talenkennis en het feit dat zij nooit beroep heeft gedaan op de sociale zekerheid, zonder deze elementen *in concreto* aan te tonen, weerlegt zij niet de motivering in de beslissing. Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat verweerder op kennelijk redelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond over stabiele en toereikende bestaansmiddelen te beschikken en dat haar echtgenoot heden actief op zoek is naar werk. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Herhaald wordt dat het feit dat verzoekster het niet eens is met het oordeel van de door haar voorgelegde stukken niet volstaat om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

Het vijfde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN